

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

องค์ประกอบในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

โดยทั่วไปแล้วการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือการเรียนรู้ภาษาที่สองนั้นแตกต่างจากการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่หนึ่งเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการขั้นพื้นฐาน และเป็นกระบวนการสังคมประกิต สำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง อิงแกรม (Engram, in Allen and Corder, eds. 1978 : 219) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นเกิดขึ้นในห้วงเรียนมีครูสอน และนักเรียนมีภาษาของตนเองอยู่แล้ว ก่อนที่จะมีการเรียนรู้ภาษาใหม่ ผิดกับการเรียนภาษาที่หนึ่งซึ่งเป็นการเรียนโดยไม่มีครู ผู้เรียนมีแรงจูงใจสูงเพราะทราบว่าความต้องการพื้นฐานทั้งหลายของตนจะได้รับการตอบสนองถ้าหากคนสามารถใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารได้ย่อมมีประสิทธิภาพ ส่วนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ จำเป็นต้องมีองค์ประกอบทางการเรียนการสอนเพิ่มขึ้นด้วยเนื่องจากการเรียนรู้เกิดขึ้นในชั้นเรียนเป็นส่วนใหญ่

แครอล (Carroll อ้างถึงใน Gardner and Lambert 1972 : 9) จัดแบ่งองค์ประกอบที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียน ออกเป็น 2 องค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน
2. องค์ประกอบทางการเรียนการสอน

องค์ประกอบในตัวผู้เรียน ได้แก่ องค์ประกอบต่อไปนี้ คือ

- ก. ความถนัด
- ข. สติปัญญา
- ค. แรงจูงใจ

องค์ประกอบทางการเรียนการสอน ได้แก่

1. โอกาสการเรียนรู้
2. การมีอุปกรณ์การเรียนอย่างพอเพียง

จาโคโบวิทซ์ (Jakobovitz 1972 : 91-115) กล่าวถึง องค์ประกอบ 3 ประการ ที่ครูผู้สอนภาษาต่างประเทศจะต้องคำนึงถึงเพื่อที่จะได้เป็นครูที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่

1. องค์ประกอบทางการสอน
2. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน
3. องค์ประกอบทางสังคมวัฒนธรรม

1. องค์ประกอบทางการสอน แบ่งย่อยได้เป็น 3 อย่าง คือ

- ก. คุณภาพการสอนของครู
- ข. โอกาสการเรียนรู้
- ค. เกณฑ์การประเมินผล

คุณภาพการสอนของครู มีรายละเอียดได้แก่ ความรู้ของครูเกี่ยวกับภาษาต่างประเทศที่ตนสอนนั่นคือ ความรู้ความสามารถของครูเกี่ยวกับวัฒนธรรมคือ ครูมีความสามารถในการใช้ภาษาและท่าทางดีพอ มีบุคลิกวิธีที่ดีในการนำเสนอหเรียน อุปกรณ์การสอน และท้ายที่สุด คือระดับความสามารถส่วนบุคคลและการตอบสนองต่อองค์ประกอบในตัวผู้เรียน

โอกาสการเรียนรู้ ได้แก่ โอกาสการเรียนรู้ในห้องเรียน ซึ่งหมายถึงจำนวนชั่วโมงเรียนในรายวิชา และเวลาเรียนทั้งหมดตลอดหลักสูตร และโอกาสการเรียนรู้นอกห้องเรียน ได้แก่โอกาสการใช้ภาษานั้นเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง เช่น เป็นพนักงานบริการ เป็นนักแปล เป็นมัคคุเทศก์ และโอกาสสื่อสารโดยตรงกับเจ้าของภาษา

เกณฑ์การประเมินผล ซึ่งอาจประเมินได้จาก การใช้แบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยที่แบบสอบนั้นอาจจะวัดความสามารถทางภาษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของภาษาก็ได้ หรืออาจจะวัดความสามารถทางการสื่อสารก็ได้ นอกจากการประเมินโดยใช้

แบบสอบวัดสัมฤทธิ์ผลแล้ว ยังอาจประเมินจากการกำหนดวัตถุประสงค์ปลายทาง การเรียน การสอนทางด้านระดับความสามารถและขอบเขตความสามารถ แล้วประเมินไปตามวัตถุประสงค์ นั้น ๆ การประเมินประการต่อมาเป็นการประเมินลักษณะความสามารถ เช่น ความสามารถในการใช้ภาษาถิ่นและความสามารถในการใช้ภาษา 2 ภาษาได้ตามที่ต้องการการประเมินอีก แบบหนึ่ง คือการประเมินความก้าวหน้าทางการเรียน

2. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน มีรายละเอียดดังนี้

ก. ความสามารถที่จะเข้าใจการสอน ซึ่งขึ้นกับสติปัญญาและความสามารถทาง ภาษา

ข. ความถนัด ซึ่งประกอบด้วย องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนภาษาต่างประเทศและองค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดความถนัด

ค. ความมานะบากบั่น ซึ่งเกิดจากแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ ทัศนคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษาที่เรียน ทัศนคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ การทัศนวิชนธรรมของชนชาติอื่นด้วยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเอง (Ethnocentrism) ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม

(Anomie)

ง. ยุทธวิธีการเรียน ประกอบด้วย สมรรถภาพในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพ ในการถ่ายโยงสิ่งที่เรียนรู้แล้วไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียนและการประเมินผลความสามารถของตนเอง

ผลจากองค์ประกอบในตัวผู้เรียนก่อให้เกิดพัฒนาการทางความรู้และสติปัญญา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และพัฒนาการทางบุคลิกภาพ เมื่อพิจารณาย้อนกลับ จะเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นขึ้นกับองค์ประกอบในตัวผู้เรียนนั่นเอง

3. องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ของ ภาษาของตนเอง ภาวะสองวัฒนธรรมซึ่งปรากฏในสังคม ผลอันเกิดจากองค์ประกอบทางสังคม และวัฒนธรรม คือ ความสนใจในภาษาที่เรียน ทัศนคติที่มีต่อภาษานั้น การทัศนวิชนธรรมของ ชาตินอื่นโดยอาศัยเกณฑ์วัฒนธรรมของตนเองและความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม ผลจากองค์ประกอบ

ทางวัฒนธรรมและสังคมดังกล่าวแล้วข้างต้นจะนำไปสู่สิ่งต่อไปนี้ คือ ความมานะบากบั่น ทัศนคติ ต่อความบริสุทธิ์ของภาษาของตนเอง ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษา เช่น การคัดค้านการ แทรกแซงของภาษา การคัดค้านการปะปนของภาษา การคัดค้านการปะปนของวัฒนธรรม ความ คิดเรื่องภาษาศาสตร์พื้นบ้าน (folk linguistics) ของสังคมของผู้เรียนย่อมมีผลกระทบ ต่อเกณฑ์การประเมินผลการเรียนการสอนภาษา และจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษา นอก จากนี้องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ยังเป็นแรงกดดันให้มีการเรียนการสอนภาษา ต่างประเทศ และความต้องการใช้ภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ในการทำงานก็เป็นแรงกดดันจาก สังคมให้มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเช่นกัน

นอกจากนี้องค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรม ยังเป็นตัวกำหนดโอกาสให้เกิดการ เรียนรู้อีกด้วย เช่นในสังคมที่มีโอกาสติดต่อกับประเทศเจ้าของภาษาในทุก ๆ ด้าน การเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศจะกลายเป็นความจำเป็นและผู้ใช้เรียนมีโอกาสนอกห้องเรียนในการฟัง ในการ พูดภาษานั้น ๆ ในชีวิตประจำวันดังนี้เป็นต้น สภาพแวดล้อมเช่นที่ว่าจะมีผลกระทบต่อการบรรลุ ความสามารถในการใช้ภาษา และจะเป็นตัวกำหนดลักษณะการสื่อสารที่ปรารถนาให้มีขึ้นในตัว ผู้เรียน เช่นรายงานการวิจัยของอัจฉรา วงศ์โสธร ซึ่งเสนอว่า ทักษะที่จำเป็นในสังคมไทย คือทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่ไ้มากที่สุด ดังนั้นแนวโน้มในการเรียนการสอนซึ่งมุ่งไปยังการ พัฒนาการอ่านให้มีประสิทธิภาพดังนี้เป็นต้น (อัจฉรา วงศ์โสธร, 1981)

เมื่อพิจารณาแนวคิดจากโคโบวิทซ์ จะเห็นว่า องค์ประกอบทางการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศทั้งสามองค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน องค์ประกอบทางการเรียน การสอนที่ดีย่อมจูงใจผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ และให้โอกาสที่ดีที่สุดแก่ผู้เรียน แรงจูงใจและ โอกาสย่อมก่อให้เกิดความมานะบากบั่นและความพยายาม ความมานะบากบั่นและความพยายาม ย่อมก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์จะย้อนกลับมาเป็นแรงจูงใจผู้เรียนอีก นอกจากนี้สภาพ แวดล้อมก็เป็นสิ่งที่จูงใจผู้เรียนเช่นกัน ซึ่งในที่สุดนำไปสู่ความพยายามและความสำเร็จใน การเรียน

ฟินคซิอาโร (Finocciaro, in Finocciaro and Bonomo, eds. 1973 : 20-23) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมี ดังนี้

1. องค์ประกอบในตัวนักเรียน
2. องค์ประกอบเกี่ยวกับโรงเรียนและชุมชน

องค์ประกอบในตัวนักเรียนมีข้อควรคำนึงดังต่อไปนี้

1. อายุ
2. ความถนัด
3. แรงบันดาลใจและความต้องการจำเป็น

ตัวอย่างแรงบันดาลใจและความต้องการจำเป็นของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาใหม่เนื่องจากต้องการไต่งาน ต้องการศึกษาต่อในชั้นสูง ต้องการใช้ภาษาในการประกอบธุรกิจ ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาใหม่เนื่องจากต้องการเข้าใจเนื้อหาวิชาที่สอนเป็นภาษานั้น ๆ เนื่องจากผู้เรียนอาศัยอยู่ในชุมชนที่พูดภาษานั้น ๆ

4. แรงจูงใจในการเรียน

ตัวอย่างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาใหม่ เช่น ผู้เรียนต้องการจะเป็นเช่นเดียวกับเจ้าของภาษานั้น ผู้เรียนรู้สึกว่ภาษาใหม่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในด้านการศึกษา เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในด้านอาชีพ เรียนภาษาใหม่เนื่องจากมีความรักหรือผู้ปกครองสนับสนุนให้เรียน หรือเพื่อนฝูงสนับสนุนให้เรียน

5. ลักษณะของภาษาที่หนึ่งของผู้เรียน

ข้อควรคำนึงในเรื่องนี้ได้แก่ ความคล้ายคลึงและความแตกต่างทางด้านเสียง ศัพท์ โครงสร้าง ระหว่างภาษาแรกของผู้เรียนและภาษาใหม่ กลวิธีที่ใช้เพื่อสื่อความหมาย เช่น ระดับเสียง ลำดับคำ วิภค บัจฉัย ระบบวิธีเขียน วัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นได้จากภาษาใหม่ ระดับภาษาที่ใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับเพศ อายุ และสถานภาพทางสังคม

จะเห็นว่าฟินคซิอาโร จัดองค์ประกอบทางโรงเรียนและกลุ่มชนเป็นกลุ่มเดียวกัน มีสภาพเป็นองค์ประกอบที่อยู่นอกตัวผู้เรียน เป็นภาวะนอกตัวผู้เรียน เรียกได้ว่าเป็นองค์ประกอบ

ทางสังคมนั่นเอง

ชูมานน์ (Schumann, in Richards, ed. 1978 : 164-175) ศึกษาระบบจำแนกองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง (Taxonomy of Factors Influencing Second Language Acquisition) ระบบจำแนกของชูมานน์เรียงลำดับความสำคัญขององค์ประกอบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ดังนี้

ระบบจำแนกองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของชูมานน์ประกอบด้วยองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. องค์ประกอบทางสังคม
2. องค์ประกอบทางเจตคติ
3. องค์ประกอบทางบุคลิกภาพ
4. องค์ประกอบทางแนวการรู้ (Cognitive style)
5. องค์ประกอบทางชีววิทยา
6. องค์ประกอบความถนัดทางการเรียน
7. องค์ประกอบส่วนบุคคล
8. องค์ประกอบที่เป็นข้อมูลเบื้องต้น
9. องค์ประกอบทางการสอน

ถึงแม้ว่าระบบจำแนกของชูมานน์จะมีความครอบคลุมอย่างกว้างขวางแล้วก็ตาม แต่ชูมานน์เสนอให้มีการคัดตัวแปรบางตัวที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าไม่สำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศออกไป ความคิดของชูมานน์สอดคล้องกับความคิดของพอลสตัน (Paulston, 1977 ใน Richards, ed. 1978 : 167) "ในการศึกษาองค์ประกอบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ควรจะแยกศึกษาองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุอันแท้จริงในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศออกจากองค์ประกอบที่เป็นเพียงตัวสนับสนุน "สาเหตุ" เหล่านั้น"

อย่างไรก็ตามในบทความชิ้นหนึ่งของชูมานน์ (1976 : 15-28) คือ second Language Acquisition Research : Getting a More Global look at the learner เสนอว่าองค์ประกอบทางสังคมและองค์ประกอบทางจิตวิทยา มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและอธิบายว่าตัวแปรทางจิตวิทยาจะมีความสำคัญเป็นอันดับแรกในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ส่วนตัวแปรทางสังคมจะมีความสำคัญรองลงมา ในทางตรงข้าม ตัวแปรทางสังคมจะมีความสำคัญเป็นอันดับแรก และตัวแปรทางจิตวิทยาจะมีความสำคัญเป็นอันดับรองในการเรียนรู้ภาษาที่สอง แต่ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศก็ตาม ปัจจุบันนี้จะพบว่า มีการใช้คำว่า "ภาษาที่สอง" โดยกว้างขวางทั้งในสหรัฐอเมริกาและในที่อื่น ๆ ในสาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ "ภาษาที่สอง" หมายถึง การเรียนภาษาใด ๆ ก็ตามที่ไม่ใช่ภาษาที่หนึ่ง และเป็นการเรียนภายหลังการเรียนภาษาที่หนึ่ง

ดังนั้นในที่นี้จะใช้คำว่าองค์ประกอบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในความหมายที่เป็นการเรียนรู้ภาษาที่สอง คือการเรียนรู้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาที่หนึ่ง ซึ่งจัดเป็นความหมายกว้าง และจะให้รายละเอียดบางประการเกี่ยวกับองค์ประกอบทางสังคม ทางจิตวิทยาซึ่งเกี่ยวข้องกับทฤษฎีนี้

องค์ประกอบทางสังคมและจิตวิทยาในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาที่สอง) ตามทัศนะของชูมานน์

1. องค์ประกอบทางสังคม ได้แก่
 - ก. อิทธิพลของภาษาต่างประเทศในทางการเมือง วัฒนธรรม เทคโนโลยี เศรษฐกิจ การรับเอาอิทธิพลของสิ่งเหล่านี้ ข้อมเป็นสาเหตุให้มีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเกิดขึ้น
 - ข. ลักษณะการรับอิทธิพลของสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ว่าจะเป็นไปอย่างไร
 1. การรับเข้ามาโดยไม่คัดแปลง
 2. การรับเข้ามาโดยคัดแปลงปรับปรุง
 3. การอนุรักษ์วัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเอง

ลักษณะการรับอิทธิพลจะบ่งให้เห็นถึงวิธีการดำเนินชีวิต และค่านิยมในสังคมนั้น อธิบายได้ดังนี้ คือ ถ้าการรับนั้นเป็นไปในลักษณะที่หนึ่ง ก็จะยกเลิกแผนการดำเนินชีวิตดั้งเดิมของสังคมตนเองเสีย ถ้าการรับอิทธิพลนั้นเป็นไปในแบบที่สามก็จะมีการปฏิเสธอิทธิพลเหล่านั้น ทั้งนี้เป็นต้น

ค. กิจกรรมในชุมชน ได้แก่ ศาสนา โรงเรียน ชุมชน การพักผ่อน งานฝีมือ อาชีพ การค้า จะมีบทบาทต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ หากสังคมมีกิจกรรม เช่นเดียวกับสังคมต่างประเทศที่ใช้ภาษานั้นก็ย่อมจะเป็นผลให้มีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้นเกิดขึ้น

ง. ขนาดหรือจำนวนเจ้าของภาษาต่างประเทศ ในสังคมที่มีการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นเกิดขึ้น

จำนวนชาวต่างประเทศที่มีในสังคมหนึ่ง ๆ นั้นจะเป็นตัวกำหนดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในแง่ที่ว่าถ้าหากมีชาวต่างประเทศในสังคมนั้นมากโอกาสการติดต่อกับสื่อสารด้วยกันกับเจ้าของประเทศย่อมมีน้อย เพราะจะมีการติดต่อกันเองในระหว่างบุคคลในกลุ่มในทางตรงข้าม หากมีชาวต่างประเทศในสังคมนั้นน้อยความจำเป็นในการติดต่อกับสื่อสารด้วยกันกับเจ้าของประเทศย่อมมีมากขึ้นทำให้มีการชวนชวนที่จะเรียนรู้ภาษาอื่นมากขึ้น เกิดเป็นการติดต่อกับที่เรียกว่า การติดต่อกันระหว่างกลุ่ม

จ. ความสอดคล้องและความคล้ายคลึงระหว่างวัฒนธรรมของภาษาตนเองและภาษาต่างประเทศ วัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกันย่อมมีผลให้มีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้ง่ายขึ้น

ฉ. ทัศนคติ จัดเป็นองค์ประกอบทางสังคมที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทัศนคติในทางบวกย่อมมีผลให้มีการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในทิศทางที่พึงปรารถนา

ช. ระยะเวลาซึ่งภาษาต่างประเทศที่เรียนเข้าไปมีอิทธิพลในดินแดนที่มีการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ถ้าหากภาษาที่เรียนนั้นปรากฏในดินแดนดังกล่าวมาเป็นเวลานานก็ย่อมจะเป็นเหตุให้มีการเรียนรู้ภาษานั้นได้ง่ายขึ้น

2. องค์ประกอบทางจิตวิทยา ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบย่อย คือ

1. องค์ประกอบทางเจตคติ

2. องค์ประกอบทางบุคลิกภาพ

3. องค์ประกอบทางแมงการเรียน

1. องค์ประกอบทางเจตคติ ประกอบด้วย

ก. ความพรันพริงด้านภาษา (language shock) อธิบายได้ดังนี้คือ ผู้เรียนบางคนไม่กล้าพูดภาษาต่างประเทศที่เรียน เนื่องจากความกลัวและความอายเกรงว่าตนเองจะกลายเป็นตัวตลก หรือเป็นที่ขมเยาะขมขัน

ข. ความพรันพริงด้านวัฒนธรรม (culture shock) คือความวิตกกังวลอันเนื่องจากการต้องเผชิญกับวัฒนธรรมใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อบุคคลไปศึกษาต่อต่างประเทศ ความวิตกกังวลดังกล่าวจะเห็นได้ชัดเจนเพราะเหตุที่ว่า สังคมต่างกัน วัฒนธรรมต่างกัน วิธีการเผชิญปัญหาและการแก้ปัญหาอย่างแตกต่างกันด้วย สิ่งเหล่านี้อาจเป็นสาเหตุของความกลัว ความวิตก ความกังวล จากภาวะจิตใจเช่นที่ว่านี้ อาจแสดงออกมาในรูปของการ คัดค้านการ เรียนรู้ ภาษาใหม่ได้แก่ ความท้อถอย ความไม่ตั้งใจจริง การขาดความกระตือรือร้น

ค. แรงจูงใจในการเรียน ชูมานน์ (Schumann 1978 : 167-168) ให้คำอธิบายไว้ว่า "เหตุผลของผู้เรียนสำหรับความพยายามที่จะเรียนรู้ภาษาที่สอง" แรงจูงใจนี้แบ่งออกเป็น 2 ชนิด ทั้งนี้ชูมานน์แบ่งไปตามความคิดของการ์คเนอร์และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert 1972 : 14) ดังนี้

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจชนิดนี้เรียนภาษาต่างประเทศเนื่องจากต้องการพบปะ สันทนา ผูกมิตร สมาคม และคนพบบางอย่าง กับบุคคลที่เป็นเจ้าของภาษา ในระดับสูงสุดสำหรับแรงจูงใจชนิดนี้ ผู้เรียนต้องการให้ตนเองเป็นเช่นเดียวกับบุคคลเจ้าของภาษาซึ่งผู้เรียนชื่นชมยกย่อง
2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจชนิดนี้จะมีความสนใจในตัวบุคคลเจ้าของภาษาน้อยมาก อย่างไรก็ตามผู้เรียนก็มีความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยที่เหตุผลในการเรียนเป็นเหตุผลเชิงประโยชน์นิยม เช่น ความต้องการก้าวหน้าในการงานอาชีพ ความต้องการการยอมรับและนับถือจากสมาชิกในกลุ่ม อย่างไรก็ตามชนิดของแรงจูงใจที่จะเกิดขึ้นในตัวผู้เรียนนั้น ขึ้นกับสถานที่ (setting) อีกด้วย ตัวอย่างเช่น ในประเทศอิหร่าน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษจัดเป็นแรงจูงใจเชิงบูรณาการ

(Khamar, quoted in Oller and Richards eds. 1973) ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน หรืออิตาลีใน ประเทศอเมริกา จัดเป็นแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ทั้งนี้ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยของต่างประเทศที่เรียนนั้นในอเมริกา

ง. ระดับการควบคุมตนเอง องค์ประกอบนี้จะมีอิทธิพลต่อการออกเสียง กล่าวคือ ถ้าหากผู้เรียนมีการควบคุมตัวเองมาก ขอมรับความเป็นตัวของตนเองมาก ก็ย่อมจะยอมรับข้อจำกัดทางสรีระของตนเองในการเลียนเสียง การออกเสียงภาษาต่างประเทศนั้น จากการทดลองของกิโอร่าและคณะ (Guiora et al., 1978: 168-172.) พบว่า ระดับการควบคุมตนเองที่ลดลง จะเป็นผลให้มีการออกเสียงดีขึ้น ดังนั้นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศต้องเป็นผู้เรียนที่สามารถทำตนเองให้กลมกลืนไปกับสิ่งแวดล้อมได้ และไม่เคร่งครัดต่อการควบคุมตนเอง

2. องค์ประกอบทางบุคลิกภาพ ได้แก่

ก. ความอดทนต่อความกำกวมของภาษา ผู้เรียนที่มีความอดทนต่อความกำกวมของภาษาน้อย เมื่อประสบปัญหาบ่อยเกิดความหุนหัน ความไม่พึงพอใจ และการหลีกเลี่ยงภาษาที่เรียน

ข. บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (extrovert) และแบบเก็บตัว (introvert) เชื่อกันว่าบุคลิกภาพแบบแสดงตัว จะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่า บุคลิกภาพแบบเก็บตัว

เมื่อเปรียบเทียบแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของจาโคโบวิทซ์ กับแนวคิดในเรื่องเดียวกันนี้ของแคโรล เกี่ยวกับองค์ประกอบการเรียน จะเห็นว่าแคโรลไม่ไ้แยกองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมออกเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งต่างหาก อิทธิพล ไรก็ตามแคโรล ก็ยอมรับความสำคัญของสภาพแวดล้อมที่มีการเรียนรู้อาษานั้นเกิดขึ้น โดยกล่าวว่า

... การเรียนภาษาที่สองที่ประสบความสำเร็จนั้นขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะนิสัยและแรงจูงใจของตัวผู้เรียน และสภาพแวดล้อมที่ซึ่งมีการเรียนภาษานั้นเกิดขึ้น และขึ้นกับยุทธวิธี โดยเฉพาะพิเศษของผู้เรียนในอันที่จะไปถึงระดับแห่งความสำเร็จ (Carroll, In Burt, Dulay and Finocciaro eds. 1977 : 2)

3. องค์ประกอบทางแบบการเรียนรู้ซึ่งแบ่งได้เป็น 4 แบบ ที่สำคัญดังนี้

ก. แบบการเรียนรู้ชนิด Field Dependence & Field Independence

ชูมานันกล่าวว่าผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้ชนิด Field Independence จะมีความพร้อมในการรับรู้อาษาที่เรียนได้ดีกว่าผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้ชนิด Field Dependence ผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้ชนิด Field Independence คือผู้เรียนที่สามารถรับรู้ภาพและเสียงแล้วเสาะหาหรือวิเคราะห์หาส่วนย่อยของภาพหรือเสียงที่ได้ยินนั้น นั่นคือผู้เรียนเช่นนี้เป็นผู้เรียนที่มีความสังเกต มีความสามารถในการเข้าใจกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ ส่วนผู้เรียนที่มีแบบการเรียนรู้ชนิด Field Dependence จะไม่สนใจกับองค์ประกอบย่อยที่ไม่สำคัญหากแต่เป็นผู้เรียนที่สนใจด้านอารมณ์ความรู้สึกและการรับรู้โดยส่วนรวม ซึ่งตรงข้ามกับแบบการเรียนรู้ Field Independence ที่มีลักษณะเชิงวิเคราะห์ (analytical) อย่างไรก็ตาม บราวน์ (Brown 1980 : 90-93) เชื่อว่า แบบการเรียนรู้ทั้งสองแบบมีความสำคัญต่อการเรียนรู้อาษา กล่าวคือ แบบการเรียนรู้ ชนิด Field Dependence จำเป็นต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียน และแบบการเรียนรู้ ชนิด Field Independence เป็นการเรียนรู้อาษาในสภาพธรรมชาติจากการติดต่อสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

ข. การสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษา ผู้เรียนภาษาที่ด้อยความสามารถในการสรุปกฎเกณฑ์ทางภาษาได้ก็และเหมาะสม กล่าวคือ ไม่สรุปกฎจนเกินกว่าเหตุ และไม่สรุปกฎน้อยเกินไปจนกระทั่งต้องจำทุกตัวอักษร ดังนี้เป็นต้น

ค. การแทรกแซงของภาษาเดิม ผู้เรียนภาษาที่ด้อยความสามารถในการยับยั้งไม่ให้มีการแทรกแซงของภาษาเกิดขึ้นในขณะที่ตนกำลังแสดงพฤติกรรมภาษา

ง. แบบการเรียนรู้ ชนิด monitoring ชูมานันให้คำอธิบายเรื่องนี้ไว้ว่า การเรียนรู้ชนิดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อ ผู้เรียนใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษานั้น ๆ แสดงพฤติกรรมภาษาออกมาโดยรู้ตัว และมีเจตนา เช่น การเขียนและการให้ความสำคัญแก่ความ

ถูกต้องทางคำไวยากรณ์ คราเชน (Krachen, in Burt, DuLay and Finocchiano, eds. 1977 : 152-161) เรียกแบบการเรียนรู้ เช่นนี้ว่า Learning ชูมานน์กล่าวว่าแบบการเรียนรู้ ชนิด monitoring จะเกิดได้มากที่สุดในการทดสอบทางคำไวยากรณ์ การเขียนเรียงความ (เมื่อผู้เรียนมีเวลา และแรงจูงใจในการเขียน) แต่แบบการเรียนรู้ ชนิดนี้จะเกิดขึ้นได้น้อยที่สุดในการสนทนา กล่าวโดยสรุปก็คือ แบบการเรียนรู้ชนิด monitoring จะเกิดขึ้นเมื่อเน้นในเรื่องรูปแบบ (form) ของภาษา มิใช่เน้นในหน้าที่ (function)

4. องค์ประกอบส่วนบุคคล ในที่นี้หมายถึงปฏิภพของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ที่มีต่อบุคคล วัฒนธรรม และวิธีการเรียนการสอน ซึ่งแสดงออกในลักษณะต่อไปนี้

ก. ภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อแห่งความวิตกกังวล (transition anxiety) หมายถึง ช่วงเวลาที่ผู้เรียนมีความไม่สะดวกสบายทางอารมณ์อันเนื่องจากการเผชิญภาวะใหม่ ๆ และจะต้องปรับตนเองให้เข้ากับการเรียนรู้ภาษาใหม่ ๆ นั้น ในระยะนี้ถ้าหากผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศในประเทศเจ้าของภาษานั้นเองแล้ว พฤติกรรมที่แสดงออกจะอยู่ในรูปของการสู้อหรือการถอยหนี พฤติกรรมการสู้อ คือ พฤติกรรมที่แสดงออกในรูปของการอุทิศเวลาเพื่อการศึกษาภาษาต่างประเทศนั้นมากขึ้นเพื่อเอาชนะอุปสรรคที่เกิดขึ้น ส่วนพฤติกรรมการถอยหนี คือ พฤติกรรมที่แสดงออกในรูปของการหันไปหาภาษาเดิมของผู้เรียนเอง ระดับพฤติกรรมที่รุนแรงที่สุดของพฤติกรรมการถอยหนี คือการปฏิเสธไม่เรียนรู้ภาษาใหม่นั้น

ข. ปฏิภพของผู้เรียนเมื่อเผชิญกับสภาพการเรียนการสอนที่ผู้เรียนไม่พึงพอใจ ผู้เรียนอาจชวนชววยเรียนพิเศษ ส่วนผู้เรียนบางคนอาจล้มเลิกการเรียนเสียเลยก็เป็นไปได้

ค. ความต้องการความเป็นระเบียบเรียบร้อยสำหรับที่อยู่อาศัย องค์ประกอบย่อยในองค์ประกอบส่วนบุคคลขององค์ประกอบนี้ หมายถึง การที่ผู้เรียนภาษาต้องการที่อยู่อาศัยอันเป็นที่เป็นที่เป็นทาง มีเครื่องใช้ไม่สอยในบ้านนั้นพร้อมมูลก่อนที่จะเริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนบางคนไม่สามารถที่จะเรียนในทุกสถานการณ ชูมานน์กล่าวถึงองค์ประกอบนี้สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศในประเทศเจ้าของภาษา อย่างไรก็ตามสำหรับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยทั่วไป ซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาในลักษณะเป็นแบบแผน คือ เรียนในโรงเรียน มีครูสอน หมายความว่า ผู้เรียนต้องการสถานที่ที่เป็นระเบียบและสะอาดเหมาะแก่การเรียนการสอน

ความรู้ันเอง

องค์ประกอบทางการเรียนการสอนภาษาในทัศนะของทักเคอร์ (Tucker, in Richards, ed. 204-206) มี 3 องค์ประกอบด้วยกัน คือ 1978:

1. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน
2. สภาพการเรียนการสอน
3. ภาวะแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม

1. องค์ประกอบในตัวผู้เรียน คือ อายุ เชื้อชาติ ปัญญาและความถนัด แบบการเรียนรู้ และกระบวนการรับรู้ ลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพ แรงจูงใจและทัศนคติ
2. สภาพการเรียนการสอน คือ จุดมุ่งหมาย กลวิธีการสอน โครงสร้างหลักสูตรซึ่งมีความหมายครอบคลุมถึงเนื้อหาและการจัดสรรเวลา สมรรถภาพของครูทั้งในก้านเนื้อหาภาษา และวิธีการสอนทั้งนี้รวมทั้งทัศนคติของครูและผู้บริหารด้วย สิ่งสุดท้ายคือ กระบวนการประเมินผล
3. ภาวะแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรม ได้แก่ บทบาทของภาษาที่เรียนในชุมชนในประเทศ หรือในดินที่เรียนภาษาต่างประเทศนั้น สถานภาพอันชัดเจนและเป็นที่ยอมรับของภาษาที่เรียนและผู้ใช้ภาษานั้น โครงสร้างที่จะช่วยกระตุ้นหรือช่วยให้มีการใช้ภาษานั้นง่ายขึ้น และขนาดของกลุ่มคนที่ใช้ภาษาในดินที่มีการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ประการสุดท้าย คือ การสื่อสารแลกเปลี่ยน ค่านิยม ทัศนคติ ประเพณีวัฒนธรรม

หากจะกล่าวโดยสรุปแล้ว จะเห็นว่าภารกิจแห่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของ แครอล จาโคโบวิทซ์ ฟินอคซิอาโร ชูมานน์ และทักเคอร์ ล้วนแต่มีหลักใหญ่คล้ายคลึงกัน แต่จะมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาองค์ประกอบในตัวผู้เรียนหรือองค์ประกอบทางจิตวิทยาของชูมานน์ และองค์ประกอบทางสังคมโดยเลือกศึกษาแรงจูงใจ และวิธีการเรียนอันเป็นองค์ประกอบย่อยที่อยู่ในองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน สำหรับองค์ประกอบทางสังคมผู้วิจัยเลือกศึกษา คือการรับรู้ภาษาอันเนื่องมาจากอิทธิพลของกิจกรรมในชุมชนและสื่อมวลชน อิทธิพลของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนและอิทธิพลของการใช้อุปกรณ์ต่อการเรียนรู้

ภาษาของนักเรียน ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน องค์ประกอบที่ผู้วิจัยศึกษาคั้งนี้ไม่ใช่ องค์ประกอบทางสติปัญญาทั้งนี้เพื่อหาคำตอบว่าองค์ประกอบที่มีไอชสติปัญญาจะมีความสัมพันธ์ หนาาคิกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษอันเป็นภาษาที่สองหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เป็นภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนไทย

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศที่นำมาศึกษาในการวิจัยคั้งนี้

1. แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
2. ภูมิหลังทางสังคม
3. นิสัยทางการเรียน

1. แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

แรงจูงใจจัดเป็น "กุญแจไปสู่การเรียนรู้" (Brown 1980 : 112)

(key to learning) โดยปกติแล้วแรงจูงใจคือ แรงขับภายใน เป็นตัวเร้าหรือสิ่งเร้า เป็นอารมณ์หรือเป็นความปรารถนาที่ก่อให้เกิดการเคลื่อนที่หรือเคลื่อนไหวไปสู่กิจกรรมบางอย่าง มนุษย์จะมีความต้องการจำเป็นหรือแรงขับภายในอยู่แล้ว แต่ความเข้มของความต้องการหรือแรงขับเหล่านี้จะเพิ่มขึ้น เมื่อมีการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อม

แครอลกล่าวถึง บทบาทของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูง จะหวังผลจากการเรียน มีความมานะอดทน มีขันติ มีความอดทนยอมรับความยากลำบากในการเรียนตอนแรก ๆ ยอมรับความคับข้องใจที่เกิดขึ้นจากการเรียนโดยหวังว่า เมื่อผ่านพ้นช่วงแห่งความลำบากไปแล้ว ก็จะได้ในสิ่งที่ตนปรารถนา

การ์คเนอร์และแลมเบิร์ต (1972 :14-212)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองเป็นเวลามากกว่า 12 ปี จัดให้แรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบหนึ่งในองค์ประกอบทางทัศนคติ และแบ่งองค์ประกอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ชนิด การแบ่งแรงจูงใจออกเป็น

2 ชนิดนี้ เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปจากบรรดานักภาษาศาสตร์ประยุกต์ และนักจิตวิทยาภาษา
ทั้งหลาย

ชนิดของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ
2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

1. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ

แลมเบอรัท และการ์คเนอร์ (1972 : 14) ให้คำอธิบายแรงจูงใจชนิดนี้ไว้ว่า แรงจูงใจเชิงบูรณาการจะสะท้อนให้เห็นถึงความเต็มใจหรือความปรารถนาที่จะให้ตนเอง "เหมือน" หรือเป็นเช่นเดียวกับตัวแทนสมาชิกของชุมชนเจ้าของภาษาต่างประเทศนั้น ๆ ความปรารถนาที่จะได้สมาคมติดต่อกับชุมชนเจ้าของภาษา การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่มีแรงจูงใจชนิดนี้เป็นแรงขับหรือเป็นสิ่งที่เรารู้สึกมีความละเอียดอ่อนลึกซึ้งกว่านิสัยทางภาษา (verbal habits) ทั้งนี้เพราะผู้เรียนต้องยินดีรับเอาพฤติกรรมที่เหมาะสมบางอย่างซึ่งแสดงถึงลักษณะนิสัยของสมาชิกของชุมชนที่ใช้ภาษานั้น ๆ เข้าใจว่าเป็นพฤติกรรมของตนเอง พฤติกรรมดังกล่าวได้แก่ การยอมรับ คำ สัทท์ กฎไวยากรณ์ แบบประโยค วิธีการออกเสียงเสียง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ จะแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับเจ้าของภาษานั้นไม่ว่า จะเป็นตัวบุคคลในปัจจุบัน หรือ ตัวบุคคลในอดีต ต้องการพบปะ คู่คบกับเจ้าของภาษา ต้องการเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมในอดีตหรือปัจจุบัน ความสนใจของผู้เรียนในลักษณะเช่นที่ว่านี้เรียกว่า "อาการของแรงจูงใจเชิงบูรณาการ"

2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ

แลมเบอรัทและการ์คเนอร์ (1972 : 14-15) ให้คำอธิบายแรงจูงใจชนิดนี้ไว้ว่า เป็นความปรารถนาที่จะได้การยอมรับทางสังคม หรือได้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการที่ตนมีความรู้ภาษาต่างประเทศ แรงจูงใจชนิดนี้มีทิศทางมุ่งไปยังตัวผู้เรียนเอง การที่

ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อที่จะได้ผลประโยชน์จากภาษาที่เรียน เช่นนี้ เรียกได้ว่าภาษาเป็นเครื่องมือหรืออีกนัยหนึ่งเรียกได้ว่า เป็นวิถีไปสู่เป้าประสงค์

ดังนั้น แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ จะมีชั่วคราวข้ามกัน 2 ขั้ว ปลายขั้วข้างหนึ่งจะเป็น แรงจูงใจในตัวผู้เรียนเชิงบูรณาการ ซึ่งเป็นความสนใจในวัฒนธรรม ประชาชน ความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาที่ผู้เรียนเรียน ส่วนปลายขั้วอีกข้างหนึ่งจะเป็นแรงจูงใจในตัวผู้เรียนเชิงเครื่องมือ ซึ่งเป็นความสนใจในการที่จะใช้ประโยชน์จากภาษาที่เรียนเพื่อสนองความต้องการและความพึงพอใจส่วนตัวของผู้เรียนเอง

ข้อกระทงแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ในแบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยของแลมเบิร์ตและการ์คเนอร์ (Gardner and Lambert 1972 : 208-210) มีดังต่อไปนี้

1. ภาษาที่เรียน (ฝรั่งเศส) ช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจชาวฝรั่งเศสและวิถีชีวิตของพวกเขาดีขึ้น
2. ภาษาที่เรียน ช่วยให้ข้าพเจ้ามีเพื่อนชาวฝรั่งเศสที่ตีใจง่ายขึ้น
3. ภาษาที่เรียนช่วยให้ข้าพเจ้าคิดและประพจน์ตน เช่นเดียวกับชาวฝรั่งเศส
4. ภาษาที่เรียนเปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าได้พบปะและสนทนากับบุคคลต่าง ๆ มากขึ้น

ข้อกระทงที่แสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ในแบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยของแลมเบิร์ตและการ์คเนอร์ มีดังต่อไปนี้

1. วันหนึ่งข้างหน้าจะเป็นประโยชน์ช่วยให้ใ้ทำงานดี
2. คนเราควรจะรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อยที่สุดหนึ่งภาษาเพื่อที่จะได้การยอมรับจากสังคม
3. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีใครเลยเป็นผู้มีการศึกษาถ้าหากเขาไม่รู้ภาษาฝรั่งเศส
4. ข้าพเจ้าจำเป็นต้องรู้ภาษาฝรั่งเศสเพื่อที่จะได้จบชั้นมัธยม

อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อกระทงที่แสดงแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ เหล่านี้ การ์คเนอร์และแลมเบอร์ตยอมรับว่า ครรชนที่บ่งชี้แรงจูงใจ 2 แบบนี้ ยังคงมีลักษณะ คร่าว ๆ ไม่ละเอียด (crude) และกล่าวว่า ถึงเวลาอันสมควรแล้วที่จะมีการขยายความ ครรชนเหล่านี้ทั้งนี้เพื่อจะได้มีมาตรวัดหรือสำรวจแรงจูงใจทั้ง 2 แบบ ได้ครบมิติ

ดังนั้น ภายหลังจากการเสนอความคิดของแลมเบอร์ตและการ์คเนอร์เรื่องแรง จูงใจแล้วได้มีผู้ขยายความแรงจูงใจ 2 ชนิดนี้ บราวน์ (Brown 1980 : 114) ขยาย ความแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ หมายถึง แรงจูงใจที่จะเรียนรู้ภาษาเพื่อ การทำอาชีพ เพื่อการอ่านข้อความที่มีเนื้อหาทางเทคนิค เพื่อการแปล ส่วนแรงจูงใจเชิงบูรณาการ หมายถึง การที่ผู้เรียนต้องการที่จะรวมตนเองเข้าเป็นกลุ่มเดียวกับเจ้าของภาษา และ เป็นส่วนหนึ่งของสังคมนั้น ชูมานน์ (1978 : 164) ขยายความแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ไว้โดยอธิบายว่า เป็นความต้องการที่จะก้าวหน้าในงานอาชีพ และได้การยอมรับจากสังคม ที่ตนเองเป็นสมาชิก

ในบรรดาผู้ขยายความแรงจูงใจเหล่านี้ จะพบว่าเนื้อความส่วนใหญ่ไม่ไปไกลกว่า แนวคิดเดิมมากนัก แม้กระทั่งตาม ออลไรท์ (Allwright 1977 : 265-274) ได้อธิบาย แรงจูงใจในการเรียนภาษาไว้ในบทความ ชื่อ Motivation : The Teacher's Responsibility. ไว้โดยละเอียดกว่านักภาษาศาสตร์ประยุกต์และนักจิตวิทยาอื่น ๆ ออลไรท์ให้คำจำกัดความแรงจูงใจเชิงเครื่องมือว่าเป็นแรงจูงใจที่เน้นผลทางค่านิยม และ การยอมรับจากสังคมของตัวผู้เรียนเอง ส่วนแรงจูงใจเชิงบูรณาการเป็นแรงจูงใจชนิดที่ ต้องการการยอมรับจากสังคมของเจ้าของภาษาที่เรียน ด้วยเหตุนี้แรงจูงใจเชิงบูรณาการ จึงเป็นสาเหตุให้ผู้เรียนพยายามที่จะทำตนเองให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับเจ้าของภาษาที่ตนเรียน

ออลไรท์แบ่งชั้นแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ ออกเป็น 5 ชั้นย่อย ได้แก่

1. ความต้องการการยอมรับ
2. ความรู้สึกเกี่ยวกับสัมฤทธิผล
3. ความต้องการค่าชมเชย

4. ความต้องการอนาคตที่ดี
5. ความต้องการศึกษาต่อ

ในบรรดาชั้นของแรงจูงใจทั้งห้าชั้นนี้ ความต้องการอนาคตที่ดีและความต้องการศึกษาต่อจัดเป็นแรงจูงใจที่มีความคงทนไค้นานที่สุด ส่วนความต้องการการยอมรับ ความรู้สึกเกี่ยวกับสัมฤทธิผล (ในการเรียน) ความต้องการคำชมเชย จัดเป็นแรงจูงใจในระยะสั้น

สำหรับแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ออลไรท์มีแนวคิดเช่นเดียวกับนักภาษาศาสตร์ประยุกต์อื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ออลไรท์ขยายความแรงจูงใจชนิดนี้ไว้ว่า ในระดับสูงสุด หมายถึง การที่ผู้เรียนภาษาพยายามที่จะลิ้มรกรเหง้าของตนเองเพื่อว่าตนเองจะได้รับการยอมรับจากสังคมเจ้าของภาษาที่ตนเรียน ส่วนในระดับต่ำคือ การที่ผู้เรียนมีชั้นจิตกรรมในการเรียนภาษา และมีใจกว้าง จะเห็นได้ว่าออลไรท์ขยายความหมายของแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ไปกว้างกว่าการคเเนอร์ แลมเบิร์ตและแครอล ที่มีแนวคิดว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ก็คือแรงจูงใจที่บ่งให้ทราบว่าผู้เรียนมีความปรารถนาที่จะได้พบปะ สนทนา ผูกมิตร มีเจินยมนินดีในการคบค้ากับเจ้าของภาษา มีความสนใจใคร่รู้ในวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา มีความต้องการที่จะคิดประพาศิและปฏิบัติตนเช่นเจ้าของภาษา หากไม่ได้ตีความไกลไปถึงการลิ้มรกรเหง้าของตนเอง

นอกเหนือจากออลไรท์แล้ว โอลเลอร์ (Oller 1973 : 181-183) ก็พยายามทำความเข้าใจข้อกระทงที่ใช้ในการสำรวจแรงจูงใจ โดยชี้ให้เห็นว่าข้อกระทงในแบบสำรวจแรงจูงใจจะเป็นข้อกระทงชนิดใด กล่าวคือ จะเป็นข้อกระทงเชิงเครื่องมือหรือเชิงบูรณาการยอมรับขึ้นกับสถานการณ์และผู้เรียน ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศเพราะต้องการเป็นผู้มีการศึกษา ซึ่งแลมเบิร์ตและการคเเนอร์จัดเป็นแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ โอลเลอร์ กล่าวว่า ความต้องการที่จะเป็นผู้มีการศึกษาอาจจัดเป็นแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ได้ถ้าหากผู้เรียนมีความปรารถนาที่จะ "เป็นเหมือนกับ" ผู้มีการศึกษาหรือแรงจูงใจเชิงบูรณาการ ได้แก่เหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศก็เพื่อที่จะได้อยู่ในประเทศที่มีการพูดภาษานั้น เหตุผลนี้ในแง่ที่ใ้จอาจจัดเป็นเหตุผลที่บ่งถึงแรงจูงใจเชิงบูรณาการ เนื่องจากผู้เรียนต้องการมีชีวิตสภาพความเป็นอยู่เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา แต่

ในอีกแง่หนึ่งแรงจูงใจชนิดนี้อาจจัดเป็นเครื่องมือไคหากผู้เรียนเป็นผู้สืบทอดและต้องเรียนภาษาเพื่อการอพยพเข้าไปมีถิ่นฐานในประเทศใหม่ของตน

อย่างไรก็ตามยังคงมีประเด็นอันเป็นที่นาศึกษาและหาข้อยุติไม่ได้ คือ ประเด็นที่ว่า ระหว่างแรงจูงใจ 2 ชนิดนี้แรงจูงใจจะมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่ากัน จากงานวิจัยของการ์คเนอร์และแลมเบอร์ต (1972 : 266-272) และสโปลสกี (Spolsky 1969 : 271-283) ปรากฏว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามสมรรถนะทางการเรียนภาษาต่างประเทศ กล่าวคือ ผู้ที่ได้คะแนนแรงจูงใจเชิงบูรณาการสูงจะมีคะแนนแบบสอบถามสมรรถนะทางการเรียนภาษาต่างประเทศสูงกว่า ผลจากวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ลัคมานิ (1972 : 261-274) ซึ่งปรากฏว่านักเรียนชาวอินเดียที่พูดภาษามาราฐิ (Marathi) ที่มีคะแนนแรงจูงใจเชิงเครื่องมือสูง มีคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถามภาษาอังกฤษสูงกว่า นอกจากนี้ จากงานวิจัยของโอลเลอร์ บาคา และวิจิล ยังพบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบระหว่างองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ กับความสามารถในการเรียนภาษาที่สอง งานวิจัยเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงข้อยุติอันเป็นที่ตกลงไม่ได้ระหว่างอิทธิพลของแรงจูงใจ 2 ชนิด กับการเรียนรู้ภาษาที่สอง นอกจากนี้ ปรากฏแนวโน้มใหม่สุดเกี่ยวกับอิทธิพลของแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ นั่นคือ แนวโน้มในการยอมรับอิทธิพลของแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาย่อมขึ้นกับภาวะการณ์และสถานที่ ภาวะการณ์และสถานที่จะเป็นตัวกำหนดชนิดของแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ แนวโน้มใหม่อีกประการหนึ่ง คือแนวโน้มที่จะเชื่อว่า แรงจูงใจ 2 ชนิดนี้ล้วนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาและมีความสัมพันธ์กันและกันต่อการเรียนรู้ภาษาทั้ง 2 ชนิดโดยไม่สามารถแบ่งแยกออกจากกันได้เด็ดขาด

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจ 2 ชนิดนี้ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

2. ภูมิหลังทางสังคม

องค์ประกอบทางสังคมจัดเป็นองค์ประกอบหนึ่งในการเรียนภาษา อาทากาว่า

(1977 : 71-80) กล่าวถึง องค์ประกอบทางสังคมในการเรียนภาษาที่จะต้องนำมาพิจารณา คือ อิทธิพลของผู้ปกครอง อิทธิพลของโรงเรียน แรงกดดันจากกลุ่มเพื่อน สำหรับผู้เรียนที่มีอายุพ้นวัยรุ่นนอกจากจะกล่าวถึงว่าภาวะแวดล้อมที่มีการเรียนการสอนภาษานั้นเกิดขึ้นเป็นองค์ประกอบย่อยขององค์ประกอบทางสังคมอีกองค์ประกอบหนึ่งด้วย ออลไรท์ (1980 : 256-267) มีแนวคิดแตกต่างไปจากนี้ กล่าวคือ ออลไรท์มองเห็นว่า องค์ประกอบทางสังคม คือแหล่งบันทึลแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ แหล่งบันทึลแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศได้แก่ ระบบของโรงเรียน ครูใหญ่ ครูอื่น ๆ ในโรงเรียน ครูผู้สอนภาษา เพื่อนนักเรียนต่างโรงเรียน เพื่อนร่วมชั้น เพื่อนนอกโรงเรียน พี่น้อง ผู้ปกครอง ญาติพี่น้อง ลูกจ้างในครอบครัว แหล่งหรือสำนักข่าวสาร แหล่งมหรสพต่าง ๆ เมื่อพิจารณาแนวคิดของออลไรท์ จะเห็นได้ว่า แหล่งบันทึลแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ คือหน่วยสังคมที่อยู่รายล้อมรอบตัวผู้เรียน แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบทางสังคมเช่นนี้คล้ายคลึงกัน คาร์มา (อ้างใน Oller 1973) ที่เสนอว่า สิ่งต่าง ๆ ที่ต้องนำมาพิจารณาว่าเป็นองค์ประกอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ คือภูมิหลังทางการศึกษา ภูมิหลังทางภาษา ภูมิหลังทางสังคม และอื่น ๆ สำหรับภูมิหลังทางสังคม คาร์มา หมายถึง ความคิดและความเชื่อของชุมชนและผู้ปกครองที่มีต่อคนและประเทศที่ใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนความจำเป็นอันเป็นเหตุผลให้มีการเรียนภาษาต่างประเทศ นอกเหนือจากนั้นเป็นความสนใจใคร่รู้ของผู้เรียนอันเนื่องจากการได้รับอิทธิพล จากโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ วารสาร หนังสือ อาหาร สินค้า

สเตรเวนส์ (Strevens 1977 : 179-180) มีแนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบทางสังคมที่มีผลต่อการเรียนการสอนภาษาว่า องค์ประกอบทางสังคมเป็นภูมิหลังทางสังคมเกี่ยวกับความต้องการของสาธารณชนที่จะเรียนภาษาในชุมชนใดชุมชนหนึ่ง อันเนื่องมาจากเหตุผลจูงใจและเนื่องจากการแพร่หลายของภาษาที่เข้าไปในชุมชนนั้น

เมื่อพิจารณาแนวคิดเกี่ยวกับภูมิหลังทางสังคมที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาที่ได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด อาจสรุปได้ว่า ภูมิหลังทางสังคมของผู้เรียน หมายถึง ครอบครัว โรงเรียน

และสภาพของชุมชนที่มีการเรียนรู้ภาษานั้นเกิดขึ้นโดยทั่วไป

1. ครอบครั เป็นที่ยอมรับว่าครอบครัวยังมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหากการแสดงแผนภูมิองค์ประกอบในการเรียนภาษา ในแผนภูมินี้ อาซากาวา จัดแบ่งอายุผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเด็ก กลุ่มวัยรุ่น และผู้ใหญ่ กลุ่มเด็ก หมายถึง ผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 5-10 ขวบ กลุ่มเด็กวัยรุ่น หมายถึง ผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 11-15 ขวบ สำหรับผู้เรียน 2 กลุ่มนี้ หน่วยสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คือ อิทธิพลของบิดามารดาผู้ปกครอง โรงเรียนและเพื่อน (Asakawa 1977 :71-80)

การ์คเนอร์ (1973 :235-245) ศึกษานโยบายของบิดามารดาผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษาเป็น 2 ชนิด คือ

ก. บทบาทที่ปรากฏการกระทำ (Active Role)

บทบาทชนิดนี้หมายถึงการที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปรากฏการกระทำออกมา โดยการกระตุ้นนักเรียนให้เรียนภาษา สอนภาษาให้นักเรียน ส่งเสริมความสำเร็จในการเรียนภาษา คอยดูแลสอดส่องให้นักเรียนทำการบ้าน และส่งเสริมให้นักเรียนทำทุกอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาให้ดี ให้รางวัลและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียนเมื่อผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

ข. บทบาทที่ไม่ปรากฏการกระทำ (Passive Role)

บทบาทชนิดนี้เป็นบทบาทที่ละเอียดอ่อน ตามความคิดของการ์คเนอร์ บทบาทชนิดนี้มีความสำคัญกว่าบทบาทของบิดามารดาหรือผู้ปกครองชนิดที่ปรากฏการกระทำ บทบาทชนิดนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับทัศนคติของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่มีต่อชุมชนที่ใช้ภาษาที่นักเรียนเรียนบทบาทชนิดนี้ของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง จะช่วยจูงใจผู้เรียนให้เรียนรู้ภาษา หากบิดามารดาหรือผู้ปกครองมีบทบาทชนิดนี้โดยการมีทัศนคติในทางลบต่อชุมชนที่ใช้ภาษานั้นและอาจแสดงพฤติกรรมบางอย่างออกไปให้ผู้เรียนได้รับรู้ พฤติกรรมที่บ่งถึงทัศนคติในทางลบต่อชุมชนเจ้าของภาษาที่ผู้เรียนเรียน จะเป็นสาเหตุลดแรงจูงใจในการเรียนภาษานั้น ผู้เรียนอาจเกิดความสงสัยความจำเป็นหรือความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษานั้น เมื่อผู้เรียนสอบตก ก็อาจหาเหตุผลเข้าข้างตนเองว่าภาษาที่เรียนเป็นภาษาที่ไม่จำเป็นจะต้องเรียนรู้

เนื่องจากผู้เรียนได้รู้เห็นทัศนคติในทางลบจากบุคคลในครอบครัว

ผลจากงานวิจัยของการ์คเนอร์ในปี ค.ศ. 1960 แลมเบิร์ต และโคลน์เบอร์ก
ในปี 1967 ฟินสตราในปี 1967 และการ์คเนอร์ในปี 1968 (อ้างถึงใน Gardner and
Lambert 1972 : 235, 246, 260, 247) ปรากฏข้อสรุปเกี่ยวกับบทบาทของบิดา
มารดาผู้ปกครองต่อการเรียนรู้ภาษาของนักเรียนดังนี้

1. ผู้ปกครองของผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการช่วยสร้างทัศนคติ
 2. ชนิดของทัศนคติของผู้เรียนที่ผู้เรียนมีจะสัมพันธ์กับทัศนคติของผู้ปกครอง
 3. เหตุผลเชิงบูรณาการของผู้ปกครองจะมีบทบาทสูงใจ ผู้เรียนมากกว่าเหตุผล
เชิงเครื่องมือ
 4. หวังบทบาทที่ปรากฏการกระทำและไม่ปรากฏการกระทำมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทาง
การเรียน
 5. ทัศนคติเชิงบูรณาการ เกิดจากครอบครัว
 6. สิ่งแวดล้อมในบ้านมีความสัมพันธ์โดยตรงกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
2. โรงเรียน องค์ประกอบนี้ ประกอบด้วย บุคคล อาคารสถานที่ เครื่องมือ
อุปกรณ์การสอน หลักสูตรการสอน การดำเนินงาน การบริหาร และการจัดการสำหรับ
องค์ประกอบที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา ส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียน คือโอกาสการใช้บริการของโรงเรียน
เพื่อสนับสนุนการสอนภาษาต่างประเทศ
3. ชุมชน หมายถึง สภาพของชุมชนที่มีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น
เช่น เครื่องอำนวยความสะดวกในชุมชน ทัศนคติและความต้องการของชุมชนที่มีต่อภาษา
กิจกรรม สื่อมวลชนที่แพร่หลายในชุมชน สำหรับตัวแปรภูมิหลังทางสังคมในค่านี้นักวิจัยเลือก
ศึกษา คือบทบาทของสื่อมวลชนและกิจกรรมในชุมชน ที่เป็นผลต่อการรับรู้ภาษาอังกฤษของ
นักเรียน เช่น เพลง หนังสือ วารสาร ภาพยนต์ เป็นต้น

3. นิสัยทางการเรียน

นิสัยทางการเรียน หมายถึง วิธีการที่บุคคลได้ฝึกฝนจนเป็นนิสัย โดยเฉพาะ

2520 :12)

จาโคโบวิทซ์ (1971 : 119-115) จัดให้นิสัยทางการเรียนเป็นองค์ประกอบหนึ่งทางด้านความมานะบากบั่นและกล่าวว่าแรงจูงใจและนิสัยทางการเรียนจะมีบทบาทต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 33 แนวคิดนี้สอดคล้องกับแมคคอกซ์ ซึ่งเสนอว่าสติปัญญามีบทบาทในการเรียนร้อยละ 50-60 ก็จริง แต่ความพยายามและวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพก็มีบทบาทไม่ด้อยไปกว่ากัน กล่าวคือ ความพยายามและวิธีการศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพจะมีบทบาทต่อการเรียนร้อยละ 30-40 ส่วนที่เหลือร้อยละ 10 เป็นองค์ประกอบเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและโอกาส

แครอล (In Burt, Dulay and Finocciaro, eds. 1977 : 1-7) เสนอว่าผู้เรียนที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศได้นั้นต้องสร้างลักษณะนิสัยดังต่อไปนี้

1. ต้องรู้จักปรับตนเองทั้งในด้านยุทธวิธีการเรียนและทัศนคติที่มีต่อภาษาที่ตนเรียน เช่นเมื่อทราบว่า ภาษาที่ตนเรียนนั้นยากและน่าเบื่อจะต้องยอมรับความจริงข้อนี้ และจะต้องคิดให้ตกในที่สุดสภาพเช่นนี้ที่จะผ่านไป
2. ต้องรู้ว่าการสร้างนิสัยในการเรียนเป็นสิ่งสำคัญ กล่าวคือ ในการเรียนภาษานั้นผู้เรียนจะต้องสนใจรายละเอียดและต้องพยายามจำ
3. ต้องพยายามเปลี่ยนความรู้ที่รับเข้ามานั้นให้กลายเป็นความรู้ชั้นนำไปใช้
4. ต้องรู้จักใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่มีการติดต่อสื่อสารจริง
5. ต้องมีความอยากรู้อยากเห็น หาโอกาสเรียนรู้ภาษาเสมอ รู้จักหาโอกาสทำความเข้าใจ คำ สำนวน ไวยากรณ์ รู้จักใช้เวลาทำกิจกรรมนอกชั้นเรียน เช่น คุนนิ่ง อ่านหนังสือ วารสาร พูดคุยกับชาวต่างประเทศโดยไม่กลัวผิด

แครอล กล่าวว่า แม้ผู้เรียนจะมีพื้นฐานเพียงปานกลาง แต่ผู้เรียนอาจสามารถเอาชนะข้อเสียเปรียบนี้ได้โดยการใช้เวลาและความพยายามให้มากขึ้น ผู้เรียนจะ

อุทิศเวลาและความพยายามได้มาก เพียงโดยอ้อมขึ้นกับแรงจูงใจ แรงจูงใจเป็นตัวกำหนดให้ผู้เรียนเกิดความมานะพยายาม ความอดทน การยอมรับความจริงเกี่ยวกับภาษาที่ตนเรียนนั้น

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบที่นำมาศึกษาครั้งนี้ล้วนมีความสัมพันธ์ต่อกันและกัน เช่นกรอบครีว มีบทบาทต่อแรงจูงใจผู้เรียน แรงจูงใจมีบทบาทต่อความมานะพยายาม ความมานะพยายามก่อให้เกิดนิสัยการเรียนที่ดี นิสัยการเรียนที่ดีก่อให้เกิดความสำเร็จทางการเรียน ความสำเร็จทางการเรียนก่อให้เกิดการยอมรับจากสังคม และมีบทบาทหมุนเวียนไปเป็นแรงจูงใจอีก

ฮอกและจิตราเวห์ (Hock and Chitravehu 1980 : 67-70) กล่าวว่า วงจรอันชั่วร้ายในการเรียนภาษาอังกฤษ คือการที่มีแรงจูงใจเล็กน้อย แรงจูงใจอันเล็กน้อย ก่อให้เกิดความพยายามอันเล็กน้อย ความพยายามอันเล็กน้อยก่อให้เกิดผลอันเล็กน้อย และผลอันเล็กน้อยย่อมก่อให้เกิดแรงจูงใจอันเล็กน้อยต่อไปอีก

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาองค์ประกอบทั้งหมดดังกล่าว ด้วยความเชื่อว่าองค์ประกอบทั้งหมดนอกจากจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแล้ว ยังมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอีกด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้

ในปี 1949 โจนส์ (Jones 1949 อ้างถึงใน Gardner and Lambert 1972 : 4) เป็นผู้บุกเบิกการศึกษาทางด้านทัศนคติและแรงจูงใจกับอิทธิพลในการเรียนภาษาต่างประเทศของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาเวลช์เป็นภาษาที่สอง ข้อค้นพบจากการวิจัยครั้งนี้ปรากฏว่า ทัศนคติจะมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาที่สอง แต่ไม่ปรากฏว่าเป็นความสัมพันธ์อย่างเข้ม ทัศนคติในทางบวกจะลดลงเมื่อผู้เรียนเรียนสูงขึ้น ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับผลการเรียนมีแนวโน้มสูงขึ้น

จากการศึกษาของแลมเบอร์ตและการ์คเนอร์ (1972 : 37-56) ซึ่งทำการศึกษาในรัฐหลุยเซียนา เมม และคอนเนคติกัต โดยการศึกษาตัวแปรทั้งหมด 38 ตัวแปรและทำการวิเคราะห์องค์ประกอบ ปรากฏว่าองค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจความปรารถนาที่จะเรียน และการสนับสนุนการเรียนจากครอบครัว มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส ด้วยขนาด .35 เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ศึกษาภาษาฝรั่งเศส ในรัฐหลุยเซียนา แลมเบอร์ตและการ์คเนอร์ กล่าวสรุปว่า ระดับคะแนนภาษาฝรั่งเศสขึ้นกับแรงจูงใจที่มาจากบรรยากาศที่บ้าน ซึ่งผู้ปกครองกระตุ้นให้บุตรหลานเรียน และผู้ปกครองเองก็ถูกกระตุ้นเมื่อบุตรหลานของตนมีคะแนนดีขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าระดับคะแนนมีความสัมพันธ์กับนิสัย เป็นประชาธิปไตย การปราศจากอคติต่อประชาชนเจ้าของภาษา และพบว่าผู้เรียนที่มีลักษณะ เป็นปฏิสัมพันธ์ต่อสังคมทำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้น้อยกว่า

เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในรัฐเมน พบว่าแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับระดับคะแนนภาษาฝรั่งเศส ด้วยขนาด .43 โดยที่แรงจูงใจนั้นมาจากบรรยากาศทางโรงเรียน

จากการศึกษาเมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในคอนเนคติกัต พบว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แลมเบอร์ตและการ์คเนอร์ (1972 : 53) สรุปความสัมพันธ์เหล่านี้ว่า ระดับคะแนนก่อให้เกิดความยินดี ความยินดีก่อให้เกิดทัศนคติทางบวก ทัศนคติทางบวกก่อให้เกิดแรงจูงใจเชิงบูรณาการและนำไปสู่ความปรารถนาที่จะเรียน

ข้อสรุปจากการวิเคราะห์องค์ประกอบที่แลมเบอร์ตและการ์คเนอร์ เสนอคือ องค์ประกอบทางทัศนคติและแรงจูงใจ ไม่ขึ้นกับองค์ประกอบทางสติปัญญาและความถนัด นอกจากนี้ผลงานวิจัยของการ์คเนอร์ก็ยังยืนยันต่อไปว่าองค์ประกอบทางด้านแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง เท่าเทียมกับความถนัดทางภาษา และมีบทบาทในการทำนายผลสัมฤทธิ์ได้มากกว่าร้อยละ 25 (Gardner 1975 in Burt et. al eds. 1977 : 199 : 174-176) และกล่าวว่าการวิจัยสำรวจแรงจูงใจและทัศนคติต่อการเรียนรู้อาษาที่สองสามารถอธิบายการออกกลางคัน และการพักการเรียนของผู้เรียน

ได้ศึกษาว่าความถนัด (Gardner 1975 in Burt et. al eds. 1977: 24)

จากการศึกษาของการ์ตเนอร์ (1975) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัด และ ความแปรปรวนทัศนคติและแรงจูงใจ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 90 คน พบว่าความถนัด สามารถอธิบายความแปรปรวนของสมรรถนะทางการเรียนได้ร้อยละ 6 ($r = .25$) ในขณะที่ทัศนคติและแรงจูงใจสามารถอธิบายความแปรปรวนของสมรรถนะได้ร้อยละ 9 ($r = .29$)

จากการศึกษาของโอลเลอร์ ฮักสันและลิว (Oller, Hudson and Liu 1977 : 27) พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อชาวอเมริกันมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะทาง ภาษาอังกฤษของชาวจีนในอเมริกาด้วยขนาด .52 นอกจากนี้ เมื่อทำการศึกษาในแถบที่อยู่ ของพวกอเมริกันเชื้อสายเม็กซิกัน พบว่า ลักษณะของชาวอเมริกันที่ประเมินโดยคนเม็กซิกัน มีความสัมพันธ์กับสมรรถนะทางภาษาอังกฤษด้วยขนาด .49

จากการศึกษาของแฮนเซน (Hansen : 1981 : 98A) ซึ่งทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาติต่าง ๆ ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 93 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสำรวจแรงจูงใจและแบบสำรวจทัศนคติ ให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประเมิน ค่าก่อนและหลังการเรียน ทดสอบความมีนัยสำคัญโดยการใช่ t-test ข้อค้นพบที่น่าสนใจคือ ทัศนคติที่มีต่อตนเอง, ระยะเวลาในการศึกษา, ความเข้มของแรงจูงใจ มีความสัมพันธ์กับ ทัศนคติ ไม่ปรากฏความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อภาษา กับผลสัมฤทธิ์ ไม่ปรากฏความสัมพันธ์ ระหว่างแรงจูงใจเชิงบูรณาการ กับผลสัมฤทธิ์ ผู้วิจัยได้สรุปสาเหตุความไม่สัมพันธ์ระหว่าง ทัศนคติกับแรงจูงใจว่าเป็นเพราะการออกแบบสำรวจแรงจูงใจไม่ดีพอ และเสนอแนะให้มีการ ปรับปรุงแบบสำรวจแรงจูงใจ นอกนั้นสรุปว่า ไม่สามารถสรุปได้ว่าทัศนคติ แรงจูงใจและผล สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กันโดยไม่มีองค์ประกอบอื่นร่วมด้วย

จากการศึกษาของเลวิก (Levig : 1982 : 99) เพื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ที่ลงทะเบียนเรียนโดยต้องการหน่วยกิต ลงทะเบียนโดยไม่ต้องการหน่วยกิต และผู้ร่วมฟังใน

วิชาภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน สเปน และสวีดิช ในมหาวิทยาลัยชุมชน 10 แห่ง กลุ่มตัวอย่าง จะตอบแบบสอบถามแรงจูงใจทั้งหมด 49 ข้อกระทง ซึ่งแบ่งเป็น 2 คำน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจเชิงบูรณาการ กล่าวคือ ต้องการพูด อ่าน ภาษาต่างประเทศ ต้องการท่องเที่ยว และสนใจวัฒนธรรม เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ปรากฏว่ากลุ่มที่ต้องการหน่วยกิตมีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ สูงกว่า 2 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญข้อค้นพบในการวิจัยนี้ คือมีความสัมพันธ์กันน้อยระหว่างแรงจูงใจกับความพอใจรายวิชาที่ตนลงทะเบียนเรียน ซึ่งผู้วิจัยสรุปว่า ผู้เรียนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตนเองวางไว้จึงเกิดความพอใจน้อย

ในปี 1980 เพียร์สัน พู และลี (Pearson, Fu and Lee 1980 : 208 - 372) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติกับสมรรถนะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในสองกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาเกรด 9 จำนวน 466 คน หญิง 258 คน และเป็นชาย 208 คน ผลจากการศึกษาพบว่า ค่าสหสัมพันธ์หาคู่ระหว่างองค์ประกอบด้านทัศนคติ ได้แก่ เสรีภาพในการเลือกเรียน ความปรารถนาที่จะเรียน ความมั่นใจในการใช้ภาษา ความต้องการการยอมรับจากสังคม ความสะดวกใจในการเรียน การยอมรับว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาของผู้มีการศึกษากับตัวแปรเกณฑ์ในการศึกษาครั้งนี้ เท่ากับ .44 ($r = .44$) นั่นคือ ความแปรปรวนของสมรรถนะภาษาอังกฤษสามารถอธิบายได้ด้วยองค์ประกอบเหล่านี้ร้อยละ

19

นอกจากนี้ยังพบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลในการเลือกเรียนภาษาอังกฤษ กับคะแนนจากการทำแบบสอบถามโคลธ ($r = .45$ ถึง $.50$) และพบว่าแรงจูงใจเชิงบูรณาการอันได้แก่ ความปรารถนาเรียนภาษาอังกฤษเพราะต้องการสื่อสารกับคนตะวันตก ความรู้สึกภูมิใจเมื่อใช้ภาษาอังกฤษ ความต้องการการยอมรับจากสังคม ความต้องการจะเป็นหน่วยเดียวกับสังคมเจ้าของภาษา ความรู้สึกที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของชนชั้นที่มีการศึกษา ความปรารถนาในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนจากการทำแบบสอบถามโคลธด้วยขนาด .53 .81 .62 .55 .81 และ .75 ตามลำดับและมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

X ในปี 1976 อัจฉรา วงศ์โสธร (1976 : 221-225) ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิลักษณ์ของนักเรียนและแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาเป็นนักเรียนระดับมหาวิทยาลัยปีที่ 1 จำนวน 120 คน ในการทดสอบครั้งแรก และ 112 คน ในการทดสอบครั้งที่ 2 ตัวแปรที่นำมาศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ภูมิลักษณ์ของนักเรียน ประกอบด้วยจำนวนปีในการศึกษาภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษของผู้ปกครอง การใช้ภาษาอังกฤษของบุคคลในครอบครัว ความสนใจในคะแนนภาษาอังกฤษของผู้ปกครอง การเดินทางไปต่างประเทศ ระยะเวลาที่อยู่ต่างประเทศ แรงจูงใจประกอบด้วยระดับความชอบภาษาอังกฤษ, การใช้เวลาในการเรียน, ความสนใจแผนการในอนาคตเกี่ยวกับงานอาชีพ, ทั้งนี้ตัวแปรที่นำมาศึกษาครั้งนี้ คือ คะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบสมรรถนะทางการฟัง, แบบสอบโคลซ (cloze test) คะแนนผลการเรียนภาคต้นและภาคปลายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ผลจากการวิจัยปรากฏมีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสองครั้ง อย่างมีนัยสำคัญ โดยที่แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ในการทดสอบครั้งแรก ($r = .36$) ในการทดสอบครั้งที่สอง ($r = .52$) และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าแรงจูงใจสามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนภาษาอังกฤษ 2 ได้ ร้อยละ 27 ผลจากการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่มีแรงจูงใจสูง และกลุ่มที่มีแรงจูงใจต่ำ พบว่า กลุ่มที่มีแรงจูงใจสูงจะมีคะแนนเฉลี่ยภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ในการสอบไล่สูงกว่ากลุ่มที่มีแรงจูงใจต่ำ ในการทดสอบทั้ง 2 ครั้ง และความแตกต่างนี้มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จำนวนปีมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทุกค่า ภูมิลักษณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ทุกค่า แต่ปรากฏว่าภูมิลักษณ์มีอิทธิพลต่อคะแนนแบบทดสอบสมรรถนะมากกว่าคะแนนสอบไล่ และแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อคะแนนสอบไล่ภาษาอังกฤษ 1 และ 2 มากกว่าคะแนนสอบสมรรถนะ ซึ่งอัจฉรา วงศ์โสธร สรุปประเด็นว่า นักเรียนที่มีภูมิลักษณ์ไม่ค้ำอาจทดแทนได้ด้วยความพยายามและแรงจูงใจ ซึ่งจะเห็นผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็ได้

ในปี 1975 อีสเบล เชียร์วู้ด แคนเทอร์ (Canter 1975 : 514) ศึกษาผลของลักษณะครอบครัว อิทธิพลของผู้ปกครอง ภาษาพูด โรงเรียน ประสบการณ์และแรงจูงใจ ที่มีต่อระดับความสำเร็จทางการศึกษาภาษาอังกฤษของคนอเมริกันเชื้อสายเม็กซิกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอเมริกันเชื้อสายเม็กซิกัน ซึ่งเกิดระหว่างปี ค.ศ. 1940-1952 ได้จากการสุ่มแบบง่าย จำนวน 73 คน สถิติที่ใช้เป็นการทดสอบค่าไค แสควร์และวิเคราะห์ความแปรปรวน แล้วทดสอบความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หรือ .01 ข้อค้นพบปรากฏว่าองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ การศึกษาของบิดามารดา รัศมีรายได้ การจัดสภาพแวดล้อมที่บ้าน อิทธิพลของบิดามารดาต่อการเลือกเรียนภาษาอังกฤษ การเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตร แรงจูงใจ นอกจากนี้ยังพบว่า สภาพเศรษฐกิจสังคม มีความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมที่บ้าน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา

จากการศึกษาองค์ประกอบทางสังคมที่มีผลต่อการพูดภาษาฝรั่งเศส โดยเบอร์นาร์ค (Bernard, 1982: 156A) พบว่า ลักษณะทางบ้าน อาชีพ จำนวนปีที่ศึกษา การได้รับการฝึกจากครอบครัว เพศ และระดับชั้นทางสังคมมีความสัมพันธ์กับเสียง ศัพท์ ไวยากรณ์มาก

จากการศึกษาของลี (Lee 1980 : 756A) พบว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายใน 3 จังหวัดของประเทศเกาหลี พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและสมรรถนะทางการใช้ภาษาอังกฤษ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและบิดามารดาผู้ปกครอง มีผลต่อการจูงใจและความพยายามในการเรียนและสัมพันธ์กับความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้พบว่านักเรียนเกาหลีในเมืองใหญ่ (โซล) มีเหตุผลเชิงบูรณาการมากกว่าเหตุผลเชิงเครื่องมือ แต่ไม่ปรากฏความแตกต่างอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับในเมืองต่างจังหวัด (ฮองจู) พบว่าทัศนคติที่เกิดจากการได้รู้จักคบหาคนผู้ใช้ภาษาอังกฤษและครูผู้สอนมีความคุ้นเคยและรู้จักวิถีชีวิตของคนอเมริกันดี

ในปี 1981 โจเซฟ (1981: 38-39) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบทางสังคมบางประการเหตุผลจูงใจที่มีอิทธิพลต่อการลงทะเบียนเรียนของนักเรียนนอกเวลาในหลักสูตร

เจตคติ โดยเชื่อว่าพ่อแม่เป็นวิศวกรสำคัญในความสำเร็จทางการศึกษาของบุตร ผลจากการทดลองปรากฏว่าคะแนนสภาพแวดล้อมทางบ้าน ทักษะ อักมโนทัศน์ของเด็ก และแรงจูงใจของเด็กในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กที่มีผู้ปกครองเป็นกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนตัวแปรต่าง ๆ เหล่านี้ได้จากกลุ่มควบคุม

ในปี ค.ศ. 1961 อนิสเฟลด์และแลมเบิร์ต (Anisfeld and Lambert อ้างถึงใน Gardner and Lambert 1972 :218-227) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบทางสังคมและจิตวิทยาในการเรียนภาษาฮิบรูเป็นภาษาที่สอง โดยมีสมมติฐานว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางสังคมและจิตวิทยากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง องค์ประกอบที่นำมาศึกษาครั้งนี้ คือ องค์ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน องค์ประกอบด้านความถนัดและสติปัญญา องค์ประกอบทางด้านทัศนคติ ซึ่งประกอบด้วยแบบสำรวจคาธิฟอร์เนีย เอ-เอส สเตล วัดความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม แบบสำรวจนี้ได้รับการดัดแปลงให้เหมาะสมเพื่อใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาวแคนาดาเชื้อสายยิว และแบบสำรวจเหตุผลจูงใจในการเรียนภาษาที่สอง ซึ่งประกอบด้วยเหตุผลจูงใจ 3 ข้อกระทง ได้แก่ ภาษาฮิบรูจำเป็นต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของสังคมยิว ต้องการเป็นหน่วยหนึ่งในสังคมและวัฒนธรรมยิว, ต้องการเป็นพลเมืองยิวที่ดี เหตุผลจูงใจเชิงเครื่องมือ 3 ข้อกระทง ได้แก่ คนเราจะประสบความสำเร็จในชีวิตหากรู้ภาษายิว, เป็นประโยชน์ต่อการทำงานอาชีพ, ต้องการทำงานที่ใช้ภาษาฮิบรู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน 6 ห้องเรียน จาก 3 โรงเรียน ซึ่งตั้งอยู่ต่างห้องที่การศึกษาในเมืองมอนทรีออล กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนแรก จำนวน 16 คน เป็นนักเรียนเกรด 9 กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนที่ 2 เป็นนักเรียนเกรด 8 จำนวน 11 คน และกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนที่ 3 เป็นนักเรียนเกรด 8 และเกรด 9 จำนวน 54 คน แบ่งย่อยเป็น 4 กลุ่ม ผลจากการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มตัวอย่างที่มาจากโรงเรียนแรก ซึ่งตั้งอยู่ห้องที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีความสัมพันธ์ในทางลบระหว่างความเป็นปฏิปักษ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในชั้นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ค่าความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา -.504, ความถูกต้องในการออกเสียง -.488 การจัดเจนสำเนียง -.438 ความเข้าใจภาษาซึ่งได้จากการประเมินโดยครู -.589 ทักษะการพูดปากเปล่าซึ่งได้จากการประเมินโดยครู -.495 ซึ่ง

ของมหาวิทยาลัย พบว่า ความสนใจทางวิชาการและความต้องการก้าวหน้าในงานอาชีพเป็นเหตุสำคัญให้ผู้เรียนมานะเรียนจนจบหลักสูตร โดยไม่ออกกลางคันหรือพักการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงจะมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่า

ในปี 1981 เฟลแลนค์ (Felland 1981: 3037 A) ทำการศึกษาเพื่อหาองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียงความภาษาอังกฤษของผู้ที่มีคะแนนสูงและต่ำกว่าระดับเฉลี่ย วิธีการที่ใช้เป็นการส่งแบบสอบถามจำนวน 950 ฉบับ ปรากฏว่ากลุ่มผู้มีคะแนนสูงมี 256 ฉบับ กลุ่มผู้มีคะแนนต่ำ 200 ฉบับ จากข้อค้นพบ ปรากฏว่ากลุ่มผู้มีคะแนนสูง จะได้รับการกระตุ้นจากผู้ปกครองมากกว่า อาชีพของบิดามารดาเป็นงานอาชีพที่ชอบมีแรงจูงใจสูง มีลักษณะชอบแสดงออก เห็นความสำคัญของภาษาของงานอาชีพ บิดามารดามีการศึกษาและมีหนังสืออ่านในบ้านมาก

ในปี 1980 เฮล (Hale, 1980 : 4004) ทำการศึกษามหาบทของบิดามารดาที่ตีในการเรียนรู้ภาษาของเด็ก ปรากฏว่าเด็กที่มีผู้ปกครองช่วยสอนจะสามารถเรียนรู้ภาษาทั้งการฟังการอ่านและเขียนได้ และพบว่าครู โรงเรียน และผู้ปกครองมีบทบาทร่วมกันในการสร้างสิ่งแวดล้อมทั้งที่บ้าน และโรงเรียน

จากการศึกษาของมาร์ติเนซ (Martinez, 1979 : 1971) ซึ่งทำการศึกษาองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมที่เป็นครอบครัวบ่งชี้ผลสำเร็จทางการเรียนของนักเรียนที่พูด 2 ภาษา และอยู่ในสิ่งแวดล้อม 2 วัฒนธรรม ปรากฏสำหรับนักเรียนชาย การพูดจา ขนาด การจัดสรรเงิน การใช้เวลาในการอ่านและแรงสนับสนุนจากครอบครัว มีความสามารถในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาได้ร้อยละ 36 และสำหรับนักเรียนหญิง การพูดคุย การทำกิจกรรมร่วมกันในครอบครัว ขนาดของครอบครัว และชั่วโมงการอ่าน มีส่วนทำนายผลสัมฤทธิ์ได้ร้อยละ 41 โดยมีนัยสำคัญ

จากการศึกษาของคัลลาแฮน (Callahan, 1980 : 361) ซึ่งศึกษาโดยการทดลอง ให้ผู้ปกครองจำนวน 40 คน เป็นบิดาหรือมารดาของนักเรียนคนใดคนหนึ่งหรือทั้งบิดาและมารดา มาทำการรับการอบรมเกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร ทั้งทางด้านสติปัญญาและด้าน

ปรากฏว่า ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ความเข้าใจภาษา ทักษะการพูดปากเปล่ามี
 นัยสำคัญที่ระดับ .05, .02 และ .05 ตามลำดับ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มาจากโรงเรียน
 ที่สอง ซึ่งมีระดับเศรษฐกิจและสังคมเช่นเดียวกับโรงเรียนแรก ปรากฏว่า มีความสัมพันธ์
 ทางลบระหว่างความเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฮีบรูเป็นภาษา
 ที่สอง ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ($r = -.682$) และสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มาจากโรงเรียนซึ่ง
 ตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพเศรษฐกิจสังคมดี ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นปฏิปักษ์
 ต่อสังคมกับผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาฮีบรูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($r = -.576$)
 เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 จำนวน 15 คน แต่ไม่ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ระหว่าง
 ความเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฮีบรูซึ่งประเมินโดยครูอย่างมีนัย
 สำคัญ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 และ 9 3 กลุ่มที่เหลือ

สำหรับเหตุผลสนใจในการเรียนภาษาต่างประเทศที่สอง พบว่า ไม่ปรากฏว่า
 ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลสนใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ครู เป็นผู้ประเมินอย่างมีนัยสำคัญ
 เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มาจากโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพเศรษฐกิจ สังคมต่ำ
 2 โรงเรียน แต่เมื่อกลุ่มตัวอย่างมาจากโรงเรียนซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมดี
 ปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างเหตุผลสนใจในการเรียนภาษาฮีบรูกับผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนซึ่งประเมินโดยครู เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 กลุ่มแรก จำนวน
 15 ($r = .612$) และมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 8 กลุ่ม
 ที่สองจำนวน 11 คน ($r = .632$) และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็น
 นักเรียนเกรด 9 กลุ่มที่ 1 จำนวน 15 คน ($r = .514$) และมีนัยสำคัญระดับ .05 แต่
 ไม่ปรากฏความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลใจและผลสัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญเมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็น
 นักเรียนเกรด 9 กลุ่มที่สอง ($r = .371$)

แลมเบิร์ต การ์ดเนอร์ บาร์ริก และทันสทอล (Lambert, Gardner, Barik
 In Lambert&Gardner, eds. 1972 :228-249 ทำการศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อ
 ประชาชนแะวัฒนธรรมฝรั่งเศส. เหตุผลในการเรียนภาษาที่สอง ความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อ

วัฒนธรรมต่างประเทศเปรียบเทียบระหว่างตอนเริ่มต้นเรียน และเมื่อเลิกเรียนแล้ว กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ลงทะเบียนเรียนภาษาฝรั่งเศสในช่วงฤดูร้อน ปี 1959, 1960 6 สัปดาห์ 2 ระดับ คือ ระดับต้น 89 คน และระดับปลาย 103 คน จำนวน 192 คน ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส หาง้านการพูด การอ่าน การเขียน วรรณคดีหรือวัฒนธรรมฝรั่งเศส ตัวทำนายที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสำรวจคาสิฟอร์เนีย เอฟ สเกล ซึ่งวัดความรู้สึกเป็นปฏิบัติยกย่องประชาธิปไตย อคติทางก้านวัฒนธรรม แบบสำรวจนี้จะสะท้อนให้เห็นความรู้สึกยอมรับหรือสงสัย ชนชาติเจ้าของภาษา แบบสำรวจจอนมิสเคิล ซึ่งวัดความรู้สึกเป็นปฏิบัติยกย่องผู้คน, วัฒนธรรมและประเทศของเจ้าของภาษา, แบบสำรวจฟรังโคฟีเลีย สเกล ซึ่งวัดระดับการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคุณสมบัติของคนฝรั่งเศส และวัฒนธรรมฝรั่งเศส, แบบสำรวจเหตุผลในการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ก้าน คือเหตุผลเชิงเครื่องมือ และ ใจแก่ภาษาฝรั่งเศส เป็นประโยชน์ต่อการทำงาน, ผู้ที่มีการศึกษาคือผู้ที่พูดภาษาฝรั่งเศสได้คล่อง, คนเราต้องมีความรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อยหนึ่งภาษาซึ่งจะได้รับการยอมรับจากสังคม, ต้องการสอบให้ได้จำนวนหน่วยกิตสะสมเพิ่มขึ้น เหตุผลเชิงบูรณาการที่แก่ ช่วยให้ผู้เรียนมีเพื่อนชาวฝรั่งเศส, เพื่อให้เข้าใจในวิถีการดำเนินชีวิตของชาวฝรั่งเศสที่ขึ้น ต้องการจะอยู่ในประเทศฝรั่งเศส, ต้องการจะคิดและปฏิบัติตนเช่นชาวฝรั่งเศส นอกจากนี้เป็นเหตุผลส่วนตัวอื่น ๆ ของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งจะได้รับการตัดสินจากผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่านว่าเป็นเหตุผลเชิงเครื่องมือ หรือเหตุผลเชิงบูรณาการจากการศึกษาที่ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสกับองค์ประกอบด้านทัศนคติทั้งหลายของกลุ่มตัวอย่างก่อนการลงทะเบียนเรียน เพื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ลงทะเบียนในระดัปลาย แต่ปรากฏว่า ผลจากการวิจัย แสดงว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสกับเหตุผลจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศส ($r = .25$) ที่ระดับนัยสำคัญ $.02$ และมีความสัมพันธ์กับระดับการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับคุณสมบัติของคนหรือวัฒนธรรมฝรั่งเศส (Francophilia scale) ($r = .23$) และมีนัยสำคัญที่ระดับ $.05$ เมื่อกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับต้น นั่นคือในระดัปลายเริ่มเรียนผู้เรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อประเทศ, มีความเต็มใจที่จะเป็นหน่วยเดียวกับชนชาติเจ้าของภาษา จะปรากฏว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดัปลายที่ ซึ่งสอดคล้องกับ

การศึกษาของการ์คเนอร์ (1968)

เมื่อเปรียบเทียบผลการศึกษาเหตุจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศสก่อนและหลังการลงทะเบียนเรียน ปรากฏว่าก่อนการลงทะเบียนเรียน กลุ่มตัวอย่างทั้งสองระดับมีเหตุจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศสไม่แตกต่างกัน กล่าวคือ ทั้งสองกลุ่มมีเหตุจูงใจเชิงบูรณาการประมาณร้อยละ 25 เหตุผลทางค่านิยมใช้สอยประมาณร้อยละ 60 นอกนั้นร้อยละ 10 เป็นเหตุผลที่กำกวม หลังการลงทะเบียนเรียนแล้วปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างระดับปลายมีเหตุผลจูงใจบูรณาการเพิ่มเป็นร้อยละ 29 เหตุผลจูงใจเชิงเครื่องมือ ร้อยละ 46 อีกร้อยละ 25 ไม่สามารถตัดสินใจว่าเป็นเหตุผลจูงใจชนิดใด และพบว่าเหตุผลจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศส (หลังจากเรียนไปแล้ว 6 สัปดาห์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส ($r = .20$) และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศสกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส

นอกจากนี้ยังพบว่าความรู้สึกเป็นปฏิภักษ์ต่อสังคมภาษาและวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์กับระดับการใช้ภาษาฝรั่งเศส และระดับการลองคิดคำเป็นภาษาฝรั่งเศสด้วยขนาด .54 และ .40 ตามลำดับ

ในปี 1968 การ์คเนอร์ (In Gardner and Lambert eds. 1972 : 266-272) ได้ทำการศึกษากลุ่มประกอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 10 จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 6 แห่งในมอนทรีออล ซึ่งครูใหญ่และครูสอนภาษาฝรั่งเศสของแต่ละโรงเรียนเป็นผู้เลือก โรงเรียนละ 15 คน โดยแบ่งเป็นเด็กเก่ง 5 คน เด็กอ่อน 5 คน และเด็กปานกลาง 5 คน เด็กที่ได้รับเลือกเหล่านี้จะต้องมาจากครอบครัวที่ใช้ภาษาอังกฤษ ผลจากการคัดเลือกปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 83 คน เป็นชาย 39 คน และที่เหลือเป็นหญิง 44 คน ตัวแปรที่นำมาศึกษามีทั้งหมด 30 ตัวแปร ผลจากการวิจัยปรากฏว่าเหตุผลจูงใจเชิงบูรณาการเป็นตัวจูงใจให้บุคคลเรียนภาษาที่สอง จากผลนี้จึงได้มีการศึกษาบทบาทการสนับสนุนของผู้ปกครองว่ามีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจหรือไม่อย่างไร ผลการวิจัยปรากฏว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลจูงใจในทางเรียนภาษาของนักเรียน กับเหตุผลของผู้ปกครอง

นักเรียนที่มีแรงจูงใจ จึงพบว่าอาจจะมีการเปรียบเทียบที่มีแรงจูงใจค่านี ในขณะเดียวกันนักเรียนที่มีแรงจูงใจเชิงเครื่องมือ จะมีผู้ปกครองที่มีแรงจูงใจค่านีเช่นกัน ($\chi^2 = 6.73$, $p < .01$) นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่มีทัศนคติทางบวกต่อวัฒนธรรม และชนชาติฝรั่งเศส จะมีผู้ปกครองที่มีทัศนคติทางบวกเช่นกัน นักเรียนที่มีแรงจูงใจ เชิงบูรณาการจะมาจากครอบครัวที่ชื่นชมวัฒนธรรมฝรั่งเศสและนักเรียนที่มีแรงจูงใจ เชิงเครื่องมือ จะมาจากครอบครัวที่มีทัศนคติเป็นกลางหรือทัศนคติในทางลบ ($\chi^2 = 4.30$, $p = .05$) ผู้ปกครองที่มีเหตุผลจูงใจเชิงบูรณาการจะยินดีให้บุตรหลานมีเพื่อนชาวฝรั่งเศส ส่วนผู้ปกครองที่มีเหตุผลจูงใจเชิงเครื่องมือ และมีทัศนคติในทางลบ จะไม่ยินยอมให้บุตรหลานของตนมีเพื่อนชาวฝรั่งเศส จากการวิเคราะห์องค์ประกอบปรากฏว่า องค์ประกอบแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาที่ 2 ที่ตี ได้แก่คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส เหตุผลจูงใจเชิงบูรณาการทัศนคติที่มีผลต่อชาวต่างชาติ เชื้อสายฝรั่งเศส, ความนับถือ, เพศ ทัศนคติที่มีต่อสภาพแวดล้อมที่บ้าน และองค์ประกอบอื่น ๆ ตามลำดับ โดยที่ปรากฏว่าเหตุผลจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศสด้านการอ่าน การออกเสียง การฟัง ไวยากรณ์ ศัพท์ และสำเนียง ด้วยขนาด .40, .39, .36, .40, .31 และ .41 ตามลำดับ

ในการศึกษาครั้งนี้ การค้นพบยังพบว่า ยุทธวิธีการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ที่ประเมินโดยครู .47 และพบว่าความเอาใจใส่ในบทเรียน การทำทบทวน การใช้เวลาในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความคล่องแคล่วในการอ่าน .37 ความถูกต้องในการออกเสียง .36 ไวยากรณ์ .30 ศัพท์ .38 และสำเนียง .22

ทางด้านความสัมพันธ์การเรียนจากมิตามารคาและผู้ปกครอง พบว่าความสนใจเอาใจใส่ของมิตามารคาผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับคะแนนการอ่าน .26 การออกเสียง .24 ไวยากรณ์ .16 และศัพท์ .13 ตามลำดับ

จากผลงานวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้ว จะเห็นว่าองค์ประกอบทางแรงจูงใจ ภูมิหลังทางสังคม และนิสัยของการเรียน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จทางการเรียนเป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องนี้ เพื่อหาคำตอบมาสนับสนุนคำกล่าวของจาโคโบวิทซ์ ซึ่งเสนอว่าแรงจูงใจและความมานะพยายามมีบทบาทในการเรียนภาษาต่างประเทศร้อยละ 33 และโอกาสและสิ่งแวดล้อมทางสังคมมีบทบาทประมาณร้อยละ 14 และหาคำตอบเพื่อสนับสนุนคำกล่าวของชาร์คเนอริ์ ซึ่งเสนอว่า องค์ประกอบแรงจูงใจและทัศนคติ มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากกว่าร้อยละ 25 และเสนอว่าสติปัญญาและความถนัด มีบทบาทไม่มากไปกว่าทัศนคติ และแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาเรื่องนี้เพื่อหาคำตอบสนับสนุนแมคคอกซ์ ซึ่งเสนอว่า วิธีการเรียนและความพยายามมีบทบาทต่อความสำเร็จในการเรียนรู้ว่าชนิกก็ตามร้อยละ 30-40 และหาคำตอบเพื่อพิสูจน์คำกล่าวของแคโรลที่ว่า ความถนัดปานกลาง อาจทดแทนได้ด้วยนิสัยการเรียนที่มีประสิทธิภาพ

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาองค์ประกอบที่มีใช้องค์ประกอบทางสติปัญญากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไป หรือมีดังนี้ก็เป็นการศึกษาองค์ประกอบที่มีใช้องค์ประกอบทางสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ เช่นการศึกษา การพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้องค์ประกอบที่อยู่นอกเหนือสติปัญญา (อวยชัย วัฒนสุวรรณ 2521) กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 มศว สงขลา จำนวน 238. คน ผลการศึกษาพบว่า ทวีแปรทางสังคมและเศรษฐกิจ กิจกรรมนอกชั้นเรียน ทักษะคิด ปฏิบัติงาน ร่วมกันทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ได้ร้อยละ 10.66

จากการศึกษาของสุชาติ กระจุกลี (2522) ซึ่งศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพล ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีข้อค้นพบที่น่าสนใจต่อการวิจัย ครั้งนี้คือ โอกาสการใช้อุปกรณ์การเรียน ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากการศึกษาของสวน สายยศ (2514) ซึ่งทำการศึกษาองค์ประกอบบางประการที่มีอิทธิพลในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า สติปัญญา สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 49 และกล่าวสรุปว่า มีความแปรปรวนอีกร้อยละ 51 ที่น่าจะมาจากองค์ประกอบอื่นๆ

พรทิพย์ ดาวจักร (2524) ศึกษาพบว่า องค์ประกอบด้านนิยามารคา ได้แก่ รายได้ อาชีพ ระดับการศึกษา ฐานะการสมรส องค์ประกอบด้านตัวนิสิต ได้แก่การเข้าร่วมกิจกรรม เสริมหลักสูตร มีความสัมพันธ์กับระดับคะแนนของนิสิตชั้นปีที่ 1 และ 3 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ระดับ นัยสำคัญ .01

อย่างไรก็ตามนิยม สุตประพันธ์ (2514) ศึกษาพบว่า มีองค์ประกอบเรียงลำดับต่อไปนี้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ความสนใจ ความกระตือรือร้นในงานที่ได้รับมอบหมาย ความปรารถนาที่จะอ่านเียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะไล่คะแนนภาษาอังกฤษสูง ความต้องการที่จะไปศึกษาต่อต่างประเทศ โอกาสที่จะได้ครูที่มีสมรรถนะทางวิชาการ และมีเวลาทบทวนเนื้อหา

ชั่วโมง มีความสามารถพื้นฐานและหวังให้ลูกเรียนต่อต่างประเทศ

จะเห็นได้ว่าสำหรับในประเทศไทยแล้ว ยังมีให้มีการศึกษาที่ระบุเฉพาะขององค์ประกอบที่มีใช้องค์ประกอบทางสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการศึกษาในแง่สังคมและวัฒนธรรม ผู้วิจัยจึงสนใจทำการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาในเรื่องนี้ต่อไป